ÎNGER DE LUMINA

JOE HALDEMAN

Traducere din limba engleză
ANA-VERONICA MIRCEA

Născut în Oklahoma City, statul Oklahoma, JOE HALDEMAN a obținut licența în fizică și astronomie la Universitatea Maryland, apoi masteratul în matematică şi informatică. Planurile sale pentru o carieră ştiinţifică au fost anulate însă de înrolarea în armată, care l-a trimis în 1968 în Vietnam, ca inginer. Grav rănit în acțiune, Haldeman a revenit acasă în 1969 şi a început să scrie. Tot atunci a debutat în revista *Galaxy,* iar până în 1976 obținuse premiile Hugo şi Nebula pentru faimosul său roman *The Forever War (Războiul etern,* Ed. Pygmalion, 1999), una dintre cărțile de referință ale anilor şaptezeci. In 1977, el a luat alt premiu Hugo pentru povestirea *Tricentennial,* în 1983 a obținut premiul Rhysling pentru cel mai bun poem SF al anului (deşi considerat în mod uzual un scriitor de „hard SF", Haldeman este de fapt şi un poet talentat, care a publicat în principalele reviste de specialitate), iar în 1991 a câştigat premiile Hugo şi Nebula pentru nuvela *The Hemingway Hoax.* Povestirea sa *None So Blind* a obținut premiul Hugo în 1995, iar în 1998 romanul *Forever Peace (Pace eterna,* Ed. Teora, 1999) a cules premiile Hugo şi Nebula. Celelalte cărți ale sale includ un roman mainstream, *War Year,* romanele SF *Mindbridge (Conexiunea psi,* Ed. Teora, 1995), *All My Sins Remembered, There Is No Darkness* (scris împreună cu fratele său, autorul SF Jack C. Haldeman), *Worlds, Worlds Apart, Worlds Enough and Time, Buying Time, The Hemingway Hoax, Tools of the Trade, The Coming,* romanul mainstream *1968,* şi *Camouflage (Camuflaj,* Ed. Nemira, 2007), care a câştigat premiile Nebula şi James Tiptree Jr. Prozele lui scurte au fost antologate în culegerile *Infinite Dreams, Dealing in Futures, Vietnam and Other Alien Worlds* şi *None So Blind.* In calitate de editor, a produs antologiile *Study War No More, Cosmic Laughter* şi *Nebula Award Stories Seventeen.* Cea mai recentă carte a sa este un nou roman science-fiction *Old Twentieth.* Are în pregătire două noi antologii, *A Separate War and Other Stories* şi un omnibuz de ficțiune şi non-ficțiune, *War Stories.* Haldeman locuieşte o

parte din an în Boston, unde predă tehnici de scriere la Massachusetts Institute of Technology, iar restul anului în Florida, unde s-a stabilit cu soția sa, Gay.

Se spune că definiția unei negocieri bune este atunci când fiecare din părți pleacă cu convingerea că au păcălit-o pe cealaltă şi că au dat lovitura...

Începutul a fost destul de inocent. Crăciunul aproape, buzunarele goale. Am coborât în pivniță şi am cotrobăit prin cele mai ascunse cotloane, căutând câte ceva pentru copii. Ceva peste care să nu fi dat ei deja, în timpul vreunui *hajj* - al unui pelerinaj făcut pe-acolo.

Pe unul dintre rafturile de sus, printre legăturile de surcele care aşteptau venirea iernii, am zărit un cufăr de lemn, împins tocmai într-un colț. Am pus o parte dintre legături pe podea, le-am dat pe celelalte în lături şi, cu o oarecare dificultate, am reuşit să trag cufărul până la marginea raftului. Judecând după stratul gros de praf de pe capac, am presupus că se afla acolo pe de vremea tatei, sau chiar mai de demult.

Un gând m-a avertizat: Nu-1 deschide. Cheamă autoritățile.

Insă deasupra lacătului era gravat numele. JOHN BILLINGS WASHINGTON. John Washington era numele de sclav al tatei. Cred că Billings, cel de-al doilea prenume, era al bunicului. Cufărul stătea acolo, probabil, din secolul XX.

Lacătul ruginit se înțepenise, dar balamaua era slăbită. Am coborât de pe scară şi am găsit o şurubelniță mare, bună de folosit drept pârghie.

Am tras cufărul de pe raft şi mi l-am aşezat bine pe umăr, apoi am coborât cu grijă pe scara şubredă. L-am aşezat pe masa de lucru şi am agățat una dintre lanterne de grinda de deasupra, iar pe cealaltă am fixat-o de o grămadă de fiare vechi de alături.

Şuruburile au ieşit din lemnul tare făcând atât de mult zgomot încât era aproape distractiv, ținând cont de presupunerea că mă

aflam acolo într-ascuns. Dar mai erau şi acordurile orgii cu care o acompania Miriam pe Fatimah, repetând pentru slujba de Crăciun. Aş fi putut să trag cu pistolul şi tot nu m-ar fi auzit nimeni.

Balamaua de alamă a cedat cu un susţin şi capacul s-a deschis cu uşurinţă. Iz de mucegai şi un alt miros. Ulei de puşcă. Deasupra, ceva greu, înfăşurat într-o bucată de pânză cenuşie. Bineînţeles că era o armă.

Nu era neobişnuit să dai peste arme rămase din timpurile vechi; erau atât de multe. Muniţia se găsea, totuşi, mai rar. Asta avea două încărcătoare pline.

Am recunoscut-o, văzusem aşa ceva la emisiunile de ştiri şi în filmele istorice. Era o puşcă Uzi, inventată şi folosită în Israel, vechiul stat păgân. Am pus-o jos şi m-am şters pe mâini.

Putea fi un bun cadou de Crăciun. Poate pentru 'Eid, pentru Ibriham, când o să fie destul de mare ca să-şi aleagă numele. O armă evreiască, avea să râdă el. Puteam să-l întreb pe imam dacă s-o curăţ şi cum s-o fac.

Sub armă am dat peste trei dosare de carton prinse cândva laolaltă cu elastice care se transformaseră în nişte aţe cleioase. Erau pline de documente nefolositoare despre terenuri şi depozite bancare.

Sub ele am zărit ceva care aducea a pornografie. Mi-am îndepărtat imediat privirea, am închis ochii şi m-am rugat la Mahomed şi la Iisus, cerându-le să-mi dea putere. Pe urmă am scos obiectul şi l-am aşezat în lumină.

Era o pungă de plastic pe care erau marcate cuvintele SIGILARE CU AZOT. Ce expresie stranie, o expresie tehnică din vremurile de demult.

Pe cartea dinăuntru se vedea cea mai uluitoare poză care ar fi putut apărea pe o copertă. Un bărbat şi o femeie, amândoi albi, îmbrăţişaţi. Dar femeia e speriată. Bărbatul pare doar îndârjit şi trage cu un pistol straniu în ceva care aduce a calmar gigantic, verde ca o plantă. Capul femeii e descoperit şi nu pare dezbrăcată decât la prima vedere, pentru că, de fapt, poartă nişte haine transparente, ca ale

anumitor dansatoare. Cartea se numeşte *Poveşti uluitoare şi înspăimântătoare* şi data apariţiei e din vara anului 1944. Asta ar însemna 1365, cu mai bine de o sută de ani înainte de Chrislam.

Am răsfoit-o cu fascinaţie, în ciuda naturii ei păgâne şi senzuale. Părea să conţină mai ales poveşti - nu parabole religioase sau basme populare, ci minciuni inventate la vremea aceea, ca amuzament. Poate că erau, totodată, educative. In majoritatea pozelor apăreau bărbaţi aflaţi, fizic sau moral, în situaţii periculoase.

Prima poveste, *Piticul Uriaş* părea, la început, blasfemiatoare; vorbea despre un om plin de furie împotriva lui Dumnezeu, pentru că îi hărăzise să fie mai scund decât semenii săi. Insă, după aceea, o maşinărie fantastică îi face pe toţi ceilalţi minusculi şi superioritatea lui neaşteptată îl transformă într-un monstru. Dar el găseşte ocazia de a săvârşi o faptă bună şi e izbăvit. Maşinăria e distrusă, lumea redevine normală şi Dumnezeu îl răsplăteşte cu iubirea Sa.

Nadia, a doua mea soţie, a apărut în pragul uşii din capul scărilor şi m-a întrebat dacă aveam nevoie de ajutor sau de altceva.

- Nu, i-am răspuns. Nu mă aşteptaţi, duceţi-vă la culcare. Am ceva de studiat aici. O treabă de bărbat.

N-ar fi trebuit să spun asta. Avea să coboare acolo după rugăciunea de dimineaţă, imediat după plecarea mea la lucru.

M-am uitat la femeia de pe copertă, atât de expusă pericolului şi atât de vulnerabilă. Poate că ar fi trebuit să distrug cartea înainte ca Nadia sau Miriam să dea cu ochii de ea. Un cadou pentru Ibriham? Nu; i-ar fi plăcut, dar i-ar fi abătut gândurile de la calea cea dreaptă.

Am aşezat ambele lanterne pe masă, de o parte şi de alta a cărţii, ca să am cât mai multă lumină cu putinţă. Hârtia era maronie şi cerneala decolorată. întorceam cu grijă filele sfărâmicioase, cu toate că, probabil, aveam să ard cartea înainte de ivirea zorilor. Dar, până atunci, intenţionam să citesc cât de mult îmi permitea timpul. Mi-am liniştit mintea cu o rugăciune, recitând o *hadith, şi* anume învăţătura profetului despre datoria de a învăţa.

In 1365, în întreaga lume se dezlănţuise un război şi diferite pagini ale cărţii vorbeau despre asta. Cred că fusese scrisă cu un an sau doi înainte ca America să fi folosit pentru prima oară armele nucleare, deşi n-am dat peste nici o referire la aşa ceva. (Erau mai multe reclame care te îndemnau să „cumperi obligaţiuni" şi, la prima vedere, am citit greşit, înţelegând că era vorba de bombe ';) Am găsit mai multe texte scurte, evident prezentate ca fiind adevărate, despre folosirea ştiinţei împotriva duşmanilor Americii. Cele despre care nu se spunea că ar fi fost adevărate erau mai interesante, în ciuda faptului că erau mai greu de înţeles.

Multe aveau subiecte religioase. *Horaţiu şi podul* era povestea unui nebun care putea să descopere „sufletul" unui pod şi să-l năruie cu sunetele unui flaut. *Teroare în Ţărână* şi *Fluxul Devorator* vorbeau despre nişte savanţi care fuseseră distruşi pentru că se jucaseră de-a Dumnezeu - primul dăruind inteligenţă furnicilor şi purtându-se faţă de ele ca şi cum ar fi fost o zeitate atotputernică, iar cel de-al doilea, atins de mania grandorii, străduindu-se să creeze un nou univers, cu el însuşi în rolul lui Allah. In ultima povestire, *Dumnezeul Luminii,* apărea o maşinărie care era, evident, Shaytan, şi care încerca să-i ispitească pe oameni, atrăgându-i pe calea distrugerii.

Limbajul era grosolan şi uneori bizar, cu toate că, în parte, nu era, bineînţeles, decât o reflexie a culturii tehnologice ai cărei scriitori şi cititori sufereau laolaltă. Viaţa e mai simplă şi mai neprihănită acum, mai ales de această parte a zidurilor oraşului. Kafir, păgânii, s-ar putea să mai aibă încă astfel de cărţi.

Ceea ce mi-a dat o idee. Poate că, în lumea lor, asemenea lucruri erau rare şi aveau căutare. N-aş fi acceptat bani kafir - deşi alţii o fac, şi încă destul de des - dar poate că aş fi reuşit s-o schimb pe ceva mai potrivit ca dar de Crăciun. Totodată, trocurile se puteau pune la cale

Bonds, obligaţiuni bancare; bombs, bombe. Obligaţiunile sunt nişte instrumente financiare de un anume tip (n. tr.).

fără un mijlocitor şi, sincer vorbind, nu nutream câtuşi de puţin dorinţa ca imamul meu să afle că eram în posesia acelei cărţi dubioase.

Lucrurile sunt privite cu mai puţină stricteţe acum, dar îmi amintesc limpede ziua, să tot fie patruzeci de ani şi mai bine atunci, în care tata a fost nevoit să-şi ardă toate cărţile. Le-am pus în cutii pe care le-am cărat, una după alta, în parcarea din faţa bisericii, unde au fost stropite din belşug cu benzină şi li s-a dat foc. Mirosul benzinei, acum o raritate, îmi trezeşte mereu această amintire.

I s-a permis să păstreze două cărţi, un Nou Coran şi o Nouă Biblie. Ceva mai târziu, când o poteră a apărut prin surprindere şi a găsit în biroul lui un Coran vechi, a trebuit să petreacă o săptămână stând despuiat într-o cuşcă plasată în acelaşi loc - talmeş-balmeşul de sfărâmături de beton din mijlocul parcării bisericii - fără să primească altceva decât apă, cu excepţia unei bucăţi de pâine căpătate în ultima zi.

(Era o bucată de pâine veche, tare ca piatra şi mucegăită. Îmi aduc aminte cum i-a mulţumit imamului, cum a curăţat cu grijă mucegaiul şi cum a reuşit să stea într-o poziţie demnă în timp ce o rodea cu măselele lui puternice.)

Le-a spus că păstrase cartea veche din cauza frumuseţii slovelor, dar eu ştiam că în sufletul lui era mai mult decât atât: după părerea lui, Coranul, scris în orice altă limbă decât cea arabă, nu era decât o carte, nu o carte sfântă. Ca băiat de cinci ani, am fost, în taină, copleşit de bucurie pentru că nu mai trebuia să-l învăţ pe de rost în arabă; era destul de greu şi în engleză.

Acum sunt de acord cu tata şi, de când legea a reînceput să o îngăduie, îmi petrec duminicile străduindu-mă să îndes versiunea în limba arabă în capul meu cărunt. Prin mila lui Dumnezeu, s-ar putea să trăiesc destul de mult ca să izbutesc să-l învăţ în întregime. Faptul că l-am memorat de mult în engleză e un ajutor pentru mintea mea înceată.

Am pus cartea veche la loc, în punga ei protectoare, şi am luat-o cu mine în pat, aruncând o legătură de vreascuri lângă sobă în timp

ce mă duceam la culcare. M-am uitat la amândoi copiii şi la amândouă soţiile; dormeau buştean cu toţii. După o rugăciune de mulţumire pentru descoperirea mea bizară, m-am întins lângă Nadia şi am visat un viitor straniu, care nu avea să sosească niciodată.

A doua zi era una de târg. Am lăsat-o pe Nadia cu copiii, iar eu şi Fatimah ne-am dus în bazar, ca să facem provizii pentru săptămâna următoare.

Asta e, într-adevăr, o treabă mai degrabă de femeie decât de bărbat şi, de obicei, îmi place să mă uit la Fatimah când trece prin toate fazele ritualului inspectării mărfii şi ale trocului - discuţiile în zeflemea şi înţelegerea la care se ajunge cu greu şi care strică ziua cumpărătorului şi pe a vânzătorului deopotrivă. Dar, de data asta, am lăsat-o în partea cu alimente a bazarului, cu cărucior cu tot, şi m-am îndreptat spre zona antichităţilor.

In sectorul cu produse obişnuite nu vezi prea mulţi kafir, dar sunt întotdeauna o grămadă care cutreieră prin cele cu obiecte artizanale şi cu antichităţi, probabil în căutare de curiozităţi şi de chilipiruri. Lucrurile pe care le folosim noi în fiecare zi sunt exotice pentru ei, şi viceversa.

Acolo erau două corturi mari, unite printr-o copertină de pânză sub care negustorii prăjeau cărnuri şi alune şi vindeau băuturi contra dolari sau contra drahme. Am cumpărat, cu două drahme, o ceaşcă de cafea dulce, care mă ducea cu gândul la miere sau la nucşoară, şi am sorbit-o pe îndelete, stând aşa, în picioare, şi savurând plăcerea de a mă afla în mijlocul mulţimii.

In ambele corturi se găsea un amestec similar de obiecte folositoare şi inutile, dar într-unui marfa se vindea pe dolari, iar în celălalt pe drahme, sau la schimb. Cei care îşi făceau cumpărăturile în dolari erau nevoiţi să apeleze la un imam, care îşi oprea un procent pentru că manevra banii şi îi plătea negustorului restul, transformându-1 în drahme. In cortul cu drahme şi trocuri erau cel puţin de trei ori mai mulţi vânzători şi cumpărători, kafir-ii fiind în căutare de chilipiruri

şi vânzătorii în căutare de surprize, în aceeaşi măsură în care voiau să facă afaceri. Iar atmosfera era sărbătorească, flecăreala şi râsetele înălţându-se deasupra zăngănitului şi a scâncetelor unei orchestre de amatori, cu toboşari şi viorişti. Oamenii care cred că suntem distanţi faţă de necredincioşi, sau că îi urâm, ar trebui să petreacă o oră acolo.

Obişnuiţii locului aveau tarabe pe care le închiriau cu ziua sau cu luna; noi, negustorii amatori, stăteam pe pământ, ţinându-ne marfa la vedere. M-am plimbat de jur împrejur şi n-am văzut nici un cunoscut, aşa că, în cele din urmă, m-am instalat lângă o masă la care vindeau cărţi un bărbat şi o femeie. Am întins în faţa mea o foaie de ziar şi am aşezat pe ea *Poveştile uluitoare şi înspăimântătoare.*

Femeia şi-a coborât ochii cu interes.

- Ce fel de revistă e asta?

Revistă, un cuvânt pe care îl uitasem.

- Nu ştiu. Poveşti stranii, cele mai multe cu subiecte religioase.

- Sunt ficţiuni speculative, a spus bărbatul. Obişnuiau să facă asta, să prezică cum o să fie viitorul.

- Obişnuiau? Noi o mai facem încă.

El a ridicat din umeri.

- Dar nu aşa. Nu sub forma unor ficţiuni.

- N-aş lăsa-o sub ochii unui copil, a zis femeia.

- Cred că autorul n-a fost un bun musulman, am spus eu şi amândoi au râs pe înfundate.

Mi-au urat să am noroc şi să găsesc un cumpărător, dar ei nu mi-au făcut nici o ofertă.

În următoarea oră, patru sau cinci oameni s-au uitat la revistă şi mi-au pus întrebări, iar eu n-am ştiut ce să răspund la cele mai multe dintre ele. Imamul care se ocupa de cort s-a apropiat şi m-a privit lung, în tăcere. I-am întors privirea şi l-am întrebat cum mergeau afacerile.

Fatimah a trecut pe acolo, având căruciorul plin cu de-ale gurii. M-am oferit să-l împing până acasă dacă rămânea cu revista. Şi-a ascuns faţa în mâini şi a chicotit. Devenind mai realist, i-am spus că

puteam să duc căruciorul acasă după îmi terminam treburile, dacă ea pleca atunci cu produsele perisabile. A răspuns că nu, că avea să ia ea totul, după ce dădea un tur prin cort. Asta m-a costat douăzeci de drahme; a găsit un set de linguri de lemn pentru bucătărie. Abia fuseseră făcute de un tip care îşi instalase, în colţul opus, un strung acţionat de fiul său; copilul dădea ocol cu paşi mari unei roţi orizontale, pe care o învârtea şi care era legată de axa maşinăriei printr-o serie de roţi de transmisie scârţâitoare. Probabil că oamenii cumpărau marfa mai mult de curiozitate şi de mila băiatului decât din cauza măiestriei negustorului.

Aproape că îi vândusem revista unui grăsan bătrân, care îşi pierduse ambele urechi, ceea ce am presupus că se întâmplase într-un război. Îmi oferise patruzeci de drahme şi tocmai încercam să scot mai mult, când cotoroanţa bătrână care îi era nevastă a dat năvală şi l-a târât pur şi simplu de acolo, zbierând. L-ar fi tras de ureche, dacă ar fi avut vreuna. Vânzătorul de cărţi a dat să mă compătimească, dar pe urmă şi el şi femeia au început să râdă ţinându-se cu mâinile de burtă, ceea ce m-a pus în- situaţia de a face acelaşi lucru.

Aşa cum urma să se dovedească, vânzarea ratată fusese un noroc. Dar trebuia să-mi îndur mai întâi calvarul.

Un bărbat desculţ, a cărui înfăţişare te făcea să te gândeşti că postise tot anul, a ridicat revista şi a răsfoit-o cu atenţie, mormăind. Ştiam că era genul care te bagă în belea. Îl văzusem dând târcoale, cerşind şi ţinând predici. Era alb, fapt care, de obicei, nu reprezintă o problemă pentru mine. Dar oamenii albi care aleg viaţa din interiorul zidurilor sunt adesea nişte indivizi nicidecum bine-veniţi acasă, oricare ar fi casa aia.

A început să mă ocărască pentru că nu eram un bun musulman - fără să audă că obiectam, spunându-i că aparţineam Chrislam-ului - apoi, pornind de la desenul imoral de pe copertă, luând în considerare ilustraţiile şi reclamele din interior şi ajungând la ultima povestire care, de fapt, avea numele Domnului în titlu... a decretat că până şi cel

mai netrebnic dintre închinătorii Profetului nu avea cum să hotărască altceva decât s-o pună pe foc în văzul lumii.

Aş fi ars-o bucuros dacă aş fi putut s-o fac aşezând-o *sub* el, dar imamul m-a scutit de luarea unei asemenea decizii. Atras de zarvă, a bătut din picior şi, cu o voce tot atât de zgomotoasă ca a individului, a început să-i pună întrebări legate de doctrină. Araba omului nu era cu nimic mai presus decât regimul lui alimentar şi a dispărut, pe nesimțite, în toiul unei diatribe. I-am mulțumit imamului, care a plecat schițând un zâmbet.

Pe urmă, un val de linişte s-a lăsat peste încăpere, ca o pătură grea, iar eu m-am uitat către intrarea cortului, dând cu ochii de patru bărbați: de Abdullah Zaragosa, imamul nostru şef, de un alb îmbrăcat ca un om de afaceri şi de doi polițişti în uniformă, înarmați până-n dinți. Iar între ei stătea un extraterestru, una dintre acele creaturi ciudate din Arcturus, venite să ne viziteze.

Nu mai văzusem niciodată una, dar auzisem când le descriau la radio. M-am uitat în jur şi m-am întristat când n-am zărit-o nicăieri pe Fatimah; avea să fie nemulțumită pentru că scăpase aşa ceva.

Străinul era mult mai înalt decât cel mai înalt dintre oameni; avea trunchiul scurt, dar gâtul era ca de girafă. Capul aducea cu al unei păsări, cu câte un ochi mare de fiecare parte. Şi l-a înclinat încolo şi încoace, uitându-se în toate părțile, după care şi l-a lăsat în jos, ca să-i spună ceva imamului.

Au luat-o cu toții către mine, extraterestrul unduindu-se pe cele şase picioare ale sale. Aparatele de fotografiat păcăneau; al meu rămăsese acasă. Imamul m-a întrebat dacă eram Ahmed Abd al-kareem şi eu am spus da, cu glasul scârțâind.

- Oaspetele nostru a auzit despre revista ta. Putem să-i aruncăm o privire?

Neîncrezător în vocea mea, am dat din cap şi i-am întins-o, dar cel care a luat-o a fost omul alb.

I-a arătat extraterestrului coperta.

- Aşa ne-am fi aşteptat să arătaţi.

- Îmi pare rău că v-am dezamăgit, a spus creatura, cu un glas ce părea să vină dintr-o peşteră.

A prins revista în mâna lui hidoasă, cu prea multe degete şi cu negi care se mişcau, şi a privit-o cu atenţie, mai întâi cu un ochi, apoi cu celălalt.

A ridicat-o şi a arătat către ea cu o mână mai mică.

- Aş vrea s-o cumpăr.

- Nu... nu pot primi banii oamenilor albi. Numai drahme sau schimburi în natură.

- Troc, a spus creatura, luându-mă prin surprindere. Aşa se spune când doi oameni schimbă între ei lucruri de valoare inegală şi amândoi cred că au făcut cea mai bună afacere.

Imanul arăta de parcă s-ar fi străduit să înghită o pilulă.

- E adevărat, într-o mare măsură, a zis el. In cel mai favorabil caz, fiecare crede că a făcut o afacere mai bună decât celălalt, după propria lui apreciere.

- Atunci, uite.

Şi-a băgat mâna într-un buzunar sau într-un marsupiu - n-aş fi putut spune dacă purta sau nu haine - şi a scos un glob de lumină.

L-a ridicat până într-un punct aflat la jumătatea distanţei dintre noi şi i-a dat drumul. Lumina a rămas în aer, plutind.

- O să stea oriunde o pui.

Globul scânteia într-un albastru strălucitor, înconjurat cu franjuri de toate culorile curcubeului.

- Cât o să dureze?

- Mai mult decât tine.

Era unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care le văzusem vreodată. L-am atins cu degetul - i-am simţit răceala şi nişte furnicături - şi l-am împins cu câţiva centimetri mai încolo. A rămas unde îl mutasem.

- S-a făcut, domnule. Mulţumesc.

- *Shukran,* a răspuns el şi s-au îndepărtat, cu toţii, de-a lungul şirului de mese.

Nu cred că extraterestrul a mai cumpărat şi altceva. Dar e posibil s-o fi făcut. Mi-am luat ochi de la el, pironindu-mi-i din nou asupra luminii.

Imamul şi savanţii albi vor, cu toţii, s-o ia şi s-o studieze. Până la urmă, o să le-o dau cu împrumut.

Cu toate că, deocamdată, e un dar de Crăciun pentru fiul şi fiica mea. Credincioşii, dar şi curioşii, vin s-o vadă şi se minunează. Dar rămâne în casa mea.

In Chrislam, ca şi în vechiul Islam, îngerii nu sunt creaturi asemănătoare cu oamenii, cu veşminte lungi şi cu aripi. Sunt *male 'ikah,* făpturi de lumină pură.

Arată superb în vârful pomului de Crăciun.